

Elég

Szabó J. Róbert * 2026.10.25. * Római levél * 4. rész * Róma 3,21-3,31.

Róma 2,1-11.

I. Bevezetés

Andre Agassi a teniszsport történetének egyik legnagyobb alakja. Nyolc Grand Slam-tornát nyert, első volt a világranglistán. 2009-ben megjelent önéletrajza mégis így kezdődik: „*Teniszezésből élek, pedig utálok a teniszt. És mindig is utáltam.*”

Joggal kérdezzük: akkor miért csinálta? Az apja miatt. Hétéves volt, amikor az apja úgy döntött, hogy a világ legjobb teniszezőjét faragja belőle. Andre pedig ütötte a labdákat, hogy megfeleljen neki. Évtizedeken át. Megnyerte Wimbledon, első lett a világon, mégsem a sport szeretete hajtotta. Arról szólt az élete, hogy újra és újra bizonyítson az apjának, és várja a visszajelzést, amit soha nem kapott meg igazán.

Lehet, hogy mi sohasem fogtunk teniszütőt, mégis pontosan ismerjük ezt az érzést. Gyerekként a szülőnek, a tanároknak próbálunk megfelelni, felnőttként a főnöknek, a karrier elvárásainak, a környezetünknek.

Sokan azt gondolják, ha hátat fordítanak Istennek, megszabadulnak a számonkérő tekintettől is. Valójában csak szigorúbb bírakat ültetnek a pálya szélére. Ugyanúgy ütik a labdákat: a lájkoért, a fizetésemelésért, az elismerésért, és a mérce egyre távolodik.

De mi, akik itt ülünk, sem vagyunk ettől mentesek. Csak mi Istennek ütjük a labdákat. Imádkozunk, eljárunk a templomba, szolgálunk. És sokszor úgy gondolunk rá, mint Agassi az apjára: aki a pálya széléről figyel, és akinek a szeméből soha nem lehet kiolvasni, hogy elég jók vagyunk.

Az elmúlt alkalommal Pál két és fél fejezetet sorra vette, ki mivel próbál megállni Isten előtt. A pogány a bálványával, a vallásos az erkölcsi fölényével. A végén mindenkire ugyanaz az ítélet hangzik el: Isten parancsolatainak betartásával senki nem tud megállni Isten előtt. Mintha Pál is azt mondaná: egyetlen labda sem elég.

II. Most pedig... (3,21-22a.)

És ekkor Pál leír két szót: „*Most pedig...*” Ez a két szó mindent megfordít.

Az eddigi fejezetek olyanok voltak, mint egy orvosi lelet. Isten törvénye megmutatta a betegséget, a bűnt, de gyógyszer nem tudott adni rá. Pál pedig sorra felolvasta a rossz híreket. Most viszont leteszi a leletet, és kimondja, hogy van gyógyulás. „*Most pedig törvény nélkül jelent meg Isten igazsága.*”

Amikor azt halljuk, hogy „*Isten igazsága*”, a legtöbben ijedten összehúzzuk magunkat. Azt gondoljuk, Isten most szigorú igazságot szolgáltat, vagyis számonkér és megbüntet. Pál azonban többet ért rajta. Isten igazsága nemcsak azt jelenti, hogy Isten igazságos, hanem azt is, hogy rendbe hozza, ami elromlott, mindenekelőtt a vele való kapcsolatunkat. Ez az ő mentőakciója.

És ez „*törvény nélkül*” történik. Nem azért, mert a törvény rossz lenne, hanem mert Isten elfogadását nem lehet szabálykövetéssel kiérdemelni. Nem azon múlik, mennyire voltál jó, mennyit teljesítettél, betartottad-e Isten törvényét, vagy mennyivel vagy jobb másoknál.

Római levél 4. * Róma 3,21-31.

Pál nem egy bizonytalan jövőbeli ígéretről beszél. Azt írja: *megjelent*. Már megtörtént, és ma is érvényes.

És kinek szól? „*Minden hívőnek*.” Nem a legügyesebbeknek, nem a legvallásosabbaknak, és nem a hibátlanul teljesítőknek.

III. Nincs különbség... (3,22b-23.)

Pál következő mondata kifejezetten fáj: „**Mert nincs különbség.**” Hogyhogy nincs különbség? Hiszen mi azért mégsem vagyunk olyanok, mint... És mindannyian tudnánk folytatni a sort. A mindennapokban mindig keresünk valakit, akinél jobbak, erkölcsösebbek vagy sikereesebbek vagyunk. És amíg találunk ilyet, addig nyugodtan alszunk. Pál ezt a mankót veszi el tőlünk. Nincs alattad senki, akihez képest igaznak mutathatnád magad.

De ugyanez a mondat fel is szabadít: fölötted sincs senki, aki a saját érdeméből közelebb állna Istenhez. Nincsenek első- és másodosztályú emberek, nincsenek „szentek” és „reménytelenek”. A diagnózis mindenkire ugyanaz, de a gyógyulás lehetősége is.

„**Mindenki vétkezett, és nélkülözi Isten dicsőségét**”, folytatja Pál. Figyeljük meg a két igét! Az első múlt idő: „mindenki vétkezett”. A második jelen idő: „nélkülözi Isten dicsőségét”. Nem arról van szó, hogy valamikor régen elkövettünk egy hibát, aztán továbbléptünk. A probléma az, hogy a hiány, amiről az apostol beszél, ma is jelen van az életünkben.

Mi az, ami hiányzik? Isten dicsősége. Nem az az elismerés, amit mi adunk Neki a templomban, hanem az a harmónia és teljesség, amire teremtetünk. Isten a maga képére formált minket, hogy az Ő jóságát és szeretetét tükrözzük a világban. Olyanok lettünk, mint egy tükör, amely megrepedt. Még tükrözünk valamit Isten jóságából és szépségéből, de már torzan.

Mélyen belül mindannyian érezzük ezt a hiányt. Talán pont ezért hajtunk és bizonyítunk annyit. Sejtjük, hogy többre születtünk, és próbáljuk betölteni a belső űrt: sikerrel, elismeréssel, vallásos teljesítménnyel vagy jó cselekedetekkel. Csakhogy egy repedt tükör attól nem lesz ép, hogy egyre szebb és drágább keretet teszünk köré.

IV. Nem a mi teljesítményünk (3,24-26.)

A tükör tehát nem új keretre szorul, hanem javításra. De ki javítja meg? Pál válasza egyértelmű: nem mi. „**Isten ingyen igazít meg az ő kegyelméből.**” Igazzá tenni azt jelenti: Isten úgy tekint ránk, mint akiknek az ügye rendezve van. Aki Jézusban hisz, az felmentett, elfogadott ember Isten előtt.

S mindezt Isten „ingyen” teszi. Vagyis nem azért, mert megérdemeljük. Nincs bennünk semmi, amivel kiváltanánk. Ajándék. Ingyen, de nem olcsón. Nekünk nem kerül semmibe, Krisztusnak mindenbe került.

Miért kellett ilyen nagy ár? Gondoljunk egy bíróra, aki felmenti a bűnöst, mert szimpatikus neki. Jó bíró az ilyen? Nem, mert elnézi a bűnt, mintha az nem számítana. Aztán gondoljunk egy bíróra, aki minden bűnöst elítél. Ő igazságos, de előtte senki sem állhatna meg.

Isten nem nézi el a bűnt, de nem akar elveszíteni minket. Ezért ezt írja Pál: „**Őt rendelte Isten engesztelő áldozatul az ő vére által azoknak, akik hisznek.**” Engesztelő áldozat: vagyis Jézus a kereszten azt az ítéletet vette magára, amely minket illetett volna. Isten Fia halt meg helyettünk.

Római levél 4. * Róma 3,21-31.

A kereszten így találkozott Isten szeretete és igazsága. Ezért mondhatja Pál, hogy Isten egyszerre igaz, és igazá tesz: „**mert ő igaz, és igazá teszi azt is, aki Jézusban hisz.**”

Pál kétszer is leírja: Isten ezzel „megmutatja” az igazságát. Jézus eljövetele előtt türelmes volt, nem büntetett meg minden bűnt azonnal. Akár azt is gondolhattuk volna, hogy neki mindegy. A kereszttel megmutatja: nem mindegy, és azt is megmutatja, hogy Isten mégsem mond le rólunk.

Mi egész életünkben bizonyítani próbálunk, hogy elfogadjanak. Isten a kereszten nem a mi elismerésünkért küzd. Megmutatja, kicsoda Ő: igaz Isten, aki szeret, és ezért utat nyitott magához.

V. Nem kell bizonyítanunk (3,27-31.)

Pál ezután megkérdezi: „**Hogyan lehetséges akkor a dicsekvés?**” És rögtön felel is: „**Lehetetlenné vált.**”

Mit jelent ez? Isten előtt nincs mit felmutatnunk. Nem mondhatjuk: nézd, mennyi jót tettem! Nézd, milyen hűséges voltam! Nézd, jobb vagyok, mint a másik! Miért nincs? Mert ha valaki más fizette ki a tartozásomat, nem dicsekedhetem azzal, hogy én rendeztem. Márpedig a tartozásunkat nem mi, hanem Krisztus fizette ki. És ha nincs mivel dicsekednem, nincs jogom senkit lenézni sem.

És Pál hozzáteszi: „**hit által igazul meg az ember, a törvény cselekvésétől függetlenül.**” A hit nem egy újabb teljesítmény, amit jól kell csinálni. A hit a nyitott kéz, amellyel elfogadjuk, amit Jézus a kereszten értünk elvégzett.

Képzeli el, mi lett volna, ha a hétéves Andre Agassi azt hallja az apjától: „Szeretlek. Nem attól leszel a fiam, hogy nyersz.” Mennyire másként teniszezett volna! Nem azért, hogy kiérdemelje az apja szeretetét, hanem mert már megkapta.

Ezt mondja nekünk Isten a kereszten.

És mégis, hányan próbáljuk még mindig kiérdemelni azt, amit már megkaptunk? Talán te vagy az, aki vasárnap ebédre mindenkinek főz, és mindent elmosogat. Ha valaki megkérdezi, segíthet-e, azt mondod: hagyd csak, megcsinálom. Mert csak akkor érzed, hogy érsz valamit, ha szükség van rád. Aztán este fáradtan arra gondolsz, hogy ezt senki nem veszi észre. Talán te vagy az, aki a házastársának sem tudja kimondani: „Bocsáss meg, tévedtem.” Inkább magyarázkodsz, terelsz, vagy hallgatsz napokig. Talán te vagy az, aki éjjel kettőkor is azon rágódik, amit napközben rosszul mondott vagy rosszul csinált. És amikor imádkozni próbálsz, úgy érzed, előbb rendbe kellene szedned magad, mert így nem állhatsz Isten elé.

Ha pedig még soha nem bíztad rá magad Jézusra, ma megteheted. Nem kell hozzá semmit felmutatnod. Csak annyit mondj: „**Uram, nem tudom magam rendbe tenni. Te megtetted értem. Elfogadom.**”

Ne akarj most ebből is egy újabb teljesítményt csinálni. Ezen a héten nem kell jobban teljesítened. Csak vegyél észre egyetlen területet az életedben, ahol még mindig bizonyítani akarsz. És amikor megint érzed a megfelelési kényszert, ne kezd el ostromozni magad. Csak állj meg egy pillanatra, és mondd el Istennek: „Ezt a meccset már nem nekem kell megnyernem. A kereszten elvégeztetett.”

Római levél 4. * Róma 3,21-31.

Lehet, hogy elsőre furcsa lesz. Lehet, hogy még sokszor visszacsúszol a régi reflexekbe. De a kegyelem türelmes. És lassan észre fogod venni, hogy könnyebb a szíved. Mert aki már nem akar megfelelni, az végre szabadon élhet.